

Per què tant menyspreu per la terra?

La Diagonal, 1939 - 2004.

Ens sentim ufans de la pàtria. País bellíssim; folklore i patrimoni cultural com pocs. Literatura d'una riquesa que ja la voldrien molts estats sobirans. Per què doncs aquest poble que vibra, es commou, palpita i s'emociona en sentir el *Cant de la Senyera*, el *Virolai*, *La Santa Espina* o *L'emigrant*, es dedica a la destrucció sistemàtica del seu país?

Curiosament, mentre a fora les destrosses pels humans es produeixen en temps de guerres –civils (unionistes contra confederats), incivils (com la nostra) o internacionals– a casa, en contrast amb Coventry, Dresde, Hiroshima... els estralls, gairebé tots, s'iniciaren en els *veinticinco años de paz*. Però no han cessat. Han augmentat durant la transició i en la *soi-disant* democràcia.

Això, pel que fa a la capital, més val deixar-ho córrer. Destinada a ser una de les ciutats més belles, entre muntanyes i mar: llevat de la Ciutat Vella, i algunes meravelles soltes, quina pena!

Perduda l'esperança de salvar el passeig de Gràcia, traçat òptim per a un bulevard preciós, ara és sols potable en nit de pluja suau, si s'evita mirar els costats. Puig que, excloent sis o set autèntiques joies

arquitectòniques, és un conglomerat –com bé deia Josep Pla– de cases caprici i exabruptes, producte d'una classe que creia que tenir diners equivalia a patent de fatxenderia.

Acabada la guerra quedava encara la possibilitat de fer del sector de ponent de la Diagonal (des de l'ara anomenada plaça Francesc Macià), aleshores verge, una de les avingudes més belles. Doncs no. Comparant una foto que vaig fer l'any 39 amb una d'enguany, quina incoherència de gratacels horripilants!

Puig que la capital no té remei, per què no salvar el paisatge? Doncs no! Del litoral, no en resta gairebé ni vestigi. Ni un mal record del que fou, després de les brutals degradacions per l'especulació immobiliària, com bé diu

Joan Badia (*Es Pedrís Llarg*, 66:8. 2003).

Comparar fotos d'antany amb la realitat actual fa plorar.

És clar que el paisatge restaria immaculat si mai on cap un arbre no fos permès posar-hi un totxo: evidentment, si hom ha de gaudir dels llocs bells, això és impossible.

Però si almenys haguéssim tingut la gràcia dels italians a Portofino i Amalfi, o dels nostres veïns del nord, que han edificat amb estil i harmonia! No: hem trinxat la costa i la destrucció segueix inexorablement. Llevat d'algunes digníssimes excepcions, el que impera són hotels d'allò més vulgar; apartaments i cases d'allò més tronat, que creixen com bolets.

La premsa, amb optimisme, proclama any darrere any l'augment del nombre de visitants. Però, en elevat percentatge, Europa ens envia una representació temptada pels preus rebentats i la beguda barata, que, en molts casos, aprofita que el mes de vacances surt més econòmic que no moure's de casa.

Ja en tenia de raó aquell que intitulà un article "Rèquiem per a la Costa Brava".

ALFRED ARRUGA

Foto: Joaquim Xicoy | Grau (1920).